

Anton Hasverus keek naar de vlag van Deelwaard, die eenzaam aan zijn vlaggenstok wapperende in de onsympathiek gure wind. Hij vroeg zich af wat het ding te zoeken had in een mijndorp in de Oostelijke Gebieden. Als het mijnkantoor niet verlaten en geplunderd was geweest, zou hij het zeker daar gevraagd hebben. En als hij er dan toch was, zou hij ook geïnformeerd hebben waarom de plasticmijn eruit zag alsof een grote bom een fatale mijninstorting had veroorzaakt. Hoewel Hasverus vermoedde dat hij het antwoord wel wist: waarschijnlijk had een grote bom een fatale mijninstorting veroorzaakt. En vermoedelijk was dat gisteren gebeurd.

Voor de herberg – le Grand Coq, zei het bord op de gevel – stond een handkar beladen met kratten, potten en pannen. Een man met een koksmuts kwam naar buiten met een grote, langwerpige zwarte zak. Hij zag Hasverus staan. “Ah monsieur,” zei de man, met een accent dat Hasverus nog niet eerder had gehoord. “Kunt u meskien even elpen? Ik wil deze, eh, zak met persoonlijke eikendommen op de kar laden.” Hasverus haalde zijn schouders op en hielp de kok de zware zak op de kar te krijgen.

“Wat is hier gebeurd?” vroeg hij, nadat de klus geklaard was.

“O menier, zo veel. Tot vandaak was et ier een drukte van belang. Maar ja, de mijnbaas ies wek en de mijn ies inkestort. Dan oudt et op en kaan mensen erkens anders een.”

“Maar hoezo? Waarom is de mijn ingestort? Waar is de mijnbaas heen?”

“Ok monsieur, iek weet niet. Meskien was et de moord op de belangrijke monsieur uit de Federatie, of die Noorlanders die ier de buurt onveilig maakten. Of meskien waren et tok de mutanten die et dorp aanvielen. Of de mensen die ier rondliepen met oofden in glazen potten. Iek denk dat de mijnbaas et welletjes vond. En keef em eens onkelijk.”

De kok pakte een heupflacon en nam een flinke teug. Hij bood Hasverus de flacon aan. Die was verstandig genoeg om niet te vragen wat er in zat en nam een grote slok. Hij voelde hoe de vloeistof zich een weg naar beneden brandde, op zoek naar maagzuur om interessante chemische interacties mee aan te gaan.

“Wat ga je nu doen?” vroeg hij de kok, die zijn handkar inmiddels had opgepakt.

“O, iek weet niet. Erkens 'een waar mensen zijn, en daar een nieuwe erberg beginnen.”

“Kan ik een stukje meelopen?” vroeg Hasverus. Het was duidelijk dat Klijndijke hem niet het avontuur kon bieden waar hij zo hard naar op zoek was.

“Menier is avonturier?” vroeg de kok op achterdochtige toon.

“Inderdaad!” antwoordde Hasverus, niet zonder een licht gevoel van trots.

“Dan liever niet, als u et niet erk vindt. Iek eb niet zulke koede ervaringen met avonturiers. Koedendak.” Hij beende zo resoluut weg als mogelijk was met een zware handkar. Hasverus had hem kruipend bij kunnen houden, maar hij voelde er weinig voor om de wat vreemde figuur te vergezellen. De man was kok; hoeveel avonturen maken die nu helemaal mee?

Hij liep de herberg in en ging op de bank zitten. Hij dacht terug aan de vreemdeling die hij vanmorgen was tegengekomen, terwijl hij op weg was naar Klijndijke. Een lange, bleke zonderling die ergens voor op de vlucht was. De man was behoorlijk de kluts kwijt, en Hasverus had niet kunnen achterhalen wat er precies aan de hand was. Maar hij had wel iets gezegd als “Gedonder in het noorden, gerommel in het zuiden, en dan ook nog eens dit.”

Het zuiden dus, dacht Hasverus bij zichzelf. Daar moeten we dan maar eens een kijkje nemen. Maar eerst een tukje; ik heb drie dagen niet geslapen. Zijn ogen waren dicht voordat hij die laatste gedachte afmaakte.